

CATAC. Via Laietana 57, 4t 3a BCN. Tel 93 317 31

Juny 2013

AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

EL CONTRAINFORME (6/12) (Sobre l'Informe per a la reforma de l'Administració)

5.2. Capítol primer de l'Informe: Introducció i objectius

Les cinc primeres pàgines (d'un total de 34) es dediquen a filosofar sobre qüestions varies: altra cosa tampoc es pot exigir d'una capítol que es titula "Introducció".

Aquest capítol destinat a "generalitats" té la virtualitat que sense haver concretat res, ja s'ha omplert una setena part de tot el treball. Si tenim en compte a més que el capítol segon es titula "principis" i que ocupa quatre pàgines, resulta que ja hem fet més de la quarta part de l'informe (9 pàgines) sense haver entrat en matèria.

Ignorem si la retribució¹ dels "experts" es funció del nombre de pàgines, però atès el seu deler per l'eficiència (màxim benefici, mínim cost), caldria pensar que sí, ja que amb el mínim cost (en termes d'esforç) ja s'ha cobrat una quarta part de la retribució assolible.

Però entrem en matèria. Que diu aquest capítol?

Aquest capítol es divideix en tres parts:

- un primer paràgraf introductori,
- un segon paràgraf que descriu, a la seva manera d'entendre, la situació actual de l'Administració i
- un darrer apartat dedicat a "conclusions".

¹ Sinó en retribucions, com afirma el President de la Comissió (cosa però que no ratifica l'Administració, tot i que li hem preguntat per escrit), ni en dietes (que no ho sabem, perquè tampoc ens han contestat) sí en currículum (que li servirà per a establir relacions amb altres Administracions que també vulguin aprofitar el "negoci Administratiu", o empreses que vulguin escometre reformes estructurals), contactes amb l'Administració de Catalunya, que els pot compensar amb futurs "encàrrecs" i el "prestigi" front tercers que es moguin en la mateixa línia neoliberal d'aquests senyors.

5.2.1. El primer paràgraf

a) La dialèctica de Cantinflés

El primer paràgraf comença dient:

... hem de garantir... que el conjunt dels resultats institucionals (entorn regulatori i relació amb el ciutadà) de les nostres Administracions siguin ara més que mai eficaços...

Sense arribar, ni molt menys, al nivell del gran Cantinflés (aprofitem aquí per saludar els seus incondicionals que deuen d'estar molests per tant mediocres suplantadors del seu estil), els redactors qualifiquen la "normativa" i "l'atenció al públic" com a "conjunt de resultats institucionals". Com ja preveuen que ningú no els entendreà (especialment aquells que els han contractat, als quals la seva carrera política no ha premés acabar els seus estudis i, per tant, desenvolupar a nivells estàndard les seves, lamentablement migrades, capacitats) molt encertadament obren un parèntesi per explicar el que volen dir.

Els redactors són hàbils, volen garantir quelcom que ja està garantit. Així, segur que sempre encertaran. L'eficàcia, que tant els hi agrada de pregonar, significa simplement la capacitat per a assolir uns objectius. La normativa i l'atenció al ciutadà sempre assoleixen els seus objectius. La qüestió és a quin cost i amb quina qualitat. Però això, senyors experts, no és una qüestió d'eficàcia, sinó d'eficiència, termes que com vostès utilitzen tant indiscriminadament, han acabat per no discriminar-los.

b) Enreda que fa fort

També volen garantir, pel que fa a l'Administració que:

... els seus resultats organitzatius (provisió de béns i serveis) (siguin) el màxim d'eficients (la qual cosa vol dir també efectius al servei de l'equitat que inclogui l'objectiu).

Continuant amb la fecunda tècnica del parèntesi ens aclareixen que per "resultats organitzatius" volen dir "provisió de béns i serveis". Perquè nassos no diuen directament "provisió de béns i serveis"? Doncs nosaltres us ho direm, - perquè fan com els Notaris, cobren per pàgines. De passada ens demostren que són gent d'estudis, amb un vocabulari força enriquit (com els iogurts per entendre'ns).

Ens diuen, no d'una manera fàcil de capir, que l'eficiència en els resultats organitzatius vol dir (també) que els resultats siguin *efectius al servei de l'equitat que inclogui l'objectiu*.

L'eficiència però, vol dir mínim cost, i aquest objectiu se sacrifica sistemàticament front qualsevol altra consideració. En realitat ens estan dient que un concepte, l'eficiència, inclou el seu contrari, l'equitat (que estrany que no hagin utilitzat la paraula "oximorón", ells que són tant loquaços).

c) Matant el pacient s'acaba la malaltia

El paràgraf acaba proclamant una altra contradicció amb tot el que s'ha dit amb anterioritat: *...defensar un model d'Estat del benestar robust i sostenible.*

La clàssica tècnica que amb caràcter general s'està utilitzant: **desmuntar l'Estat del benestar sota l'excusa de defensar l'Estat del benestar**. És la tècnica de matar el pacient per acabar amb la malaltia o, en definitiva, la de tractar, per part de polítics i experts, d'imbècils els ciutadans.

5.2.2. Segon paràgraf

Com no pot ser d'altra manera, per tirar endavant els propis interessos, no hi ha millor estratègia que prèviament carregar-se la tasca realitzada per altres i a l'hora denunciar la "greu situació" **heretada d'un tercer**.

En aquesta línia es diu que:

1. L'actual Administració es caracteritza per un *mimetisme del model heretat de l'Administració de l'Estat* (tant que els criticàvem i no varem saber fer quelcom més que copiar-los)
2. Aquest mimetisme entre altres es conseqüència de *l'elevat pes del personal transferit de l'Estat* (ja ho sabeu els "transferits", la culpa de tot plegat és vostra)
3. Els directius actuals (qualificats amb l'eufemisme: "funció directiva") pateixen un "dèficit de professionalització" (aquí podem estar d'acord quan els directius són càrrecs polítics com per exemple els directors generals. Curiosament, quan son funcionaris, subdirectors, la professionalitat sol estar, no sempre certament, assegurada)
4. Aquests directius alhora estan *limitats per un allau de controls burocràtics protagonitzats per tecnoestructures centrals hipertrofiades* (i és que això dels controls no els hi agrada tu!, per això han de fer la "reforma")
5. Els actors públics *no perceben sovint diferències de valoració entre la bona gestió i la dolenta* (no, per això sempre acaben nomenant el més incompetent). Per cert, perquè no diuen polítics enlloc d'utilitzar un terme tant imprecís, que fins i tot podria incloure els ciutadans (en el qual cas ens vindrien a dir que els ciutadans no diferencien entre un bon i un mal servei).
6. Que **el model que es proposa pateix d'una injustificada desconfiança...fet que dificulta ara el seu aprofundiment** (dir que la desconfiança és injustificada palesa i justifica la desconfiança que ens produeixen aquests "experts")
7. Les competències de l'Administració son *més fortes en múscul que en intel·ligència rectora* (traducció: una Administració amb massa personal i amb uns directius mediocres).
8. ... a Catalunya el recurs a la col·laboració públic –privada per a la producció de serveis públics i la realització d'activitats d'interès generals es troba per sota de la mitjana europea (que originals, quan ens volen empitjorar les condicions sempre s'acaba recorrent al recurs que estem per sota de la mitjana europea.

9. En matèria de gestió de RRHH es pateix un *predomini de les lògiques legals i sindicals* (el poder sindical –dels treballadors en definitiva– salta a la vista, com la seva capacitat d'incidència i la forma exitosa com han frenat les retallades i condicionat l'Administració. A ben segur aquests experts, tenen la seva residència a la lluna).
10. Ens trobem davant d'un *model d'ocupació pública amb confusió de vincles laborals* (la confusió deu ser al cap dels redactors de l'Informe com es palesa de la mera lectura del dit Informe. El model és clar: funcionaris i laborals, segons la naturalesa de les tasques desenvolupades, una altra cosa és que la direcció de l'Administració se serveixi d'uns i altres per a tasques que no els hi corresponen).

5.2.3. Darrer apartat. Conclusions

En aquest apartat veiem que el "retalla i enganxa" ha fallat (manca d'eficiència: més cost pel mateix resultat) ja que dues parts tenen idèntic contingut. Tanmateix, pot no tractar-se d'un error, recordem que, al igual que els Notaris, pot ser que cobrin per pàgines.

Se'ns recorda allò de "Administració heretada" per a continuació repetir algunes de les seves mancances. Així, queda clar que, qui ha contractat els experts no resulta ser el culpable del desgavell denunciat, sinó que són uns altres, que ara ja no hi són. L'herència es va transmetre fa 33 anys,... com si fos ahir.

Diuen que el sistema retributiu conté "desigualtats flagrants". Aquesta sobtada preocupació per la "desigualtat" però, a ben segur que busca una homologació a la baixa, ja que en altre lloc s'introdueix la necessitat d'igualar retribucions amb el sector privat (un cop arrasats els pocs drets laborals que quedaven).

Consideren que l'Administració està *massa ancorada en els procediments*, a ben segur que es refereixen als procediments tributaris. També deia això en Díaz Ferran (ex cap de la patronal i ara a la presó, per culpa, clar, d'aquests odiosos "procediments". O als procediments judicials, que tant odiosos resulten a en Millet, Pallerols, Crespo, Pujol Ferrusola,...

En la línia de l'eficiència proclamada, volen anar per feina i cobrar com abans millor, així, per justificar que l'informe només té 34 pàgines (7 pàgines mal comptades per membre de la Comissió) ens avancen ja que *l'Informe no pot ni pretén ser exhaustiu*.

Ens consta, ens consta.